

הורד השבת

הוד התורה

יו"ל ע"י ארגון
"הוד התורה"
ר' יוחנן בן זכאי 54 אלעד
טל' 0503-547630

687

התשע"ג

וירא

כתובת המערכת

חמס סופר 6/1
מודיעין עילית

פקס 057-7961563
torani100@gmail.com

ניתן לקבל העלון באימייל

הדלקת נרות 16:19

מוצאי שבת 17:25

מוצ"ש ו"ת 18:00

הזמנים לפי אופק אלעד

פצצת תאורה + פצצת אטום שמרו על קדושת העלון

הרד"ק הקדוש מטיל כאן פצצת תאורה ומאיר לנו את הנושא, ועל הדרך הרד"ק מטיל גם פצצת אטום - אשר משמידה אחת ולתמיד את טענות היצר שמנסה למנוע ממנו לקדם ולשכלל נקודה מאוד יסודית בעבודת ה', וכדי שלא נפספס אפילו פירור קטן מעוצמת הדברים - נצטט כאן את לשונו הקדושה, ולאחר מכן ננתח את דבריו:

וירע הדבר מאד [לשלוח את ישמעאל מביתו], כי... בנו היה - והיה אוהב אותו כי היה בכורו, והיה מרחם עליו כרחם אב על בנים, [ובאותו זמן ישמעאל] בדרך טובה היה הולך... והיה רע בעיניו שיגרשהו מביתו (רד"ק בראשית כ"א י"א).

הרד"ק מגלה לנו שהיה קשה לאברהם לשלוח את ישמעאל מהבית, מפני שתי סיבות כבדות משקל: 1) ישמעאל היה בנו בכורו והוא אהבו מאוד, והרי רחמי אב רבים על בניו. 2) אברהם אחז שבאותו זמן ישמעאל הלך בדרך טובה, ובנושא הזה לא היה לו שום פקפוק! לכן כאשר שרה ביקשה ממנו לגרש את ישמעאל מפני שלדעתה הוא עקום ופגום במעשיו - זה היה 'מאוד' רע בעיניו, ולדעתו לא כך צריך לעשות. מה גם שאברהם היה עמוד החסד והנתינה, וידו הייתה פתוחה לכל אדם ללא הבדל גזע וטבע וצבע - וכעת אשתו מבקשת ממנו להתאכזר על בנו ולהשליכו, מחמת סיבה בטוח שהיא כלל לא נכונה. נעצור רגע ונשאול את עצמנו: מה אנו היינו עושים באותו רגע במקום אברהם? האם היינו מקשיבים לבקשת האישה?

כל תינוק וישיש ונער וקשיש יודע שהיינו מתעלמים מבקשתה המנוזרה "במקרה הטוב", ובמקרה הפחות טוב היינו שולחים אותה 'להסתכלות'. הרי אנתנו יודעים שהנער הולך בדרך ישרה! [אברהם] היה בטוח בכך, כפי שכתב זאת הרד"ק בפירושו]. אם כן מדוע שישלח את בנו בכורו אהובו מהבית - רק בגלל שאשתו חושבת אחרת? והנה ממשיך הרד"ק וכותב לנו את המילים הבאות:

ולא גער באשתו מפני שלום הבית... והיה סובל מריבת אשתו, עד שבא אליו הדיבור [עד שהתגלה אליו ה'] (רד"ק סם).

למרות ששרה ביקשה מאברהם לעשות פעולה שהיא ההפך הגמור של מהותו - ההפך מחסד ונתינה, ואפילו שאברהם היה בטוח ששרה טועה באבחנתה וישמעאל הולך בדרך טובה ובקשתה הייתה 'מאוד' רעה בעיניו, למרות זאת הוא לא גער בה וגם לא נכנס עימה לוויכוח ולא אמר לה אף מילה בעניין, אלא סג את דבריה בשקט מבלי להוציא הגה מהפה - עד שה' נגלה אליו והודיע לו ששרה צודקת ועליו לשמוע בקולה, והרד"ק מסיר את הכפפות ומדבר בצורה ברורה וישירה ומעדיך אותנו שאברהם נהג כך רק בגלל סיבה אחת. מפני 'שלום ביתו', אברהם לא רצה שלום ביתו יהרס.

רגע אחד! הרי מדובר באברהם אבינו המושלם במידות ובשרה אימנו הנביאה - אנשים הנקיים מאיבה ושנאה ותחרות ושאר ירקות, הם גם היו אחרי עשרות שנות נישואין והם חגגו מזמן את חתונת הכסף והזהב והפלטנינום והנירוסטה, אם כן מה כבר יכול לקרות אם אברהם ישחיל לשרה איזו מילה - ובפרט שברור לו שהוא צודק? מה כבר זה יכול להרוס לו בשלום בית?

בא אברהם ומגלה לנו: יהודי יקר, איש חמוד, דע לך שכל וויכוח עם האישה ואפילו העדין ביותר, יוצר איזו מחיצה וריחוק בין הצדדים. ואפילו אם אתה אברהם אבינו ואשתך זו שרה ואתה קרוב משפחה של תרח ונין ונכד של הגולם מפראג וכולך קורן קדושה והוד מהרגל ועד השכל, גם אתה בתוך המסגרת הזו ועליך להיזהר לא למעוד בנושא הזה, וחובתך להבליג ולכבוש את חיצי לשונך למען שלום ביתך. אכן שתי פצצות הטיל כאן הרד"ק:

ותרא שרה את בן הגר המצרי... מצחק: ותאמר לאברהם גרש האמה הזאת ואת בנה... וירע הדבר מאד בעיני אברהם... ולאמר אלקים אל אברהם אל ירע בעיניך... כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה כי בן צחק יקרא לך זרע: (בראשית כ"א ט" - י"ב).

בפרשת השבוע אנו פוגשים את אחד הנושאים הכי נשגבים ביהדות, אלא שלמרבה הצער התוגה והיגון, למרות שמדובר בנושא רם ונישא - יצר הרע דוחק אותו לקרן זוית ואומר לאדם שזה לא מתאים לרמה שלו והשפירוטקט הזה יותר לאנשים עממיים שמידותיהם מחוספסות ושכלם צר וקצר ולא זך וישר, ולא למושלם כמוהו. אלא שבפרשתנו באה התורה ומגלה לנו פנים חדשות בעניין, והיא מלמדת אותנו שצריך להשקיע כל הזמן בנושא הזה ולשפר אותו עד דלא ידע, גם בגיל זקנה ושיבה.

מה כוונת המשורר - ועל איזה נושא בדיוק אנו מדברים? נשאיר זאת כעת במתנינה - ובהמשך המאמר נפתור את החידה הסבוכה הזו, בעזרת אל עליון. בינתיים נא להדק חגורות מפני שאנו ממריאים לזמן קדמון ונעתיק - עוד לפני שנוצר הסבון והנקייה, אל התקופה של תרח המפורסם.

שם אנו פוגשים את אבינו אברהם ושרה אימנו, ומתברר לנו שלמרות שהם כבר היו זקנים מופלגים - עדיין לא נפקדו בפרי בטן, ובסופו של דבר לאחר קרוב למאה שנות נישואין הם זכו למתנה מיוחדת ולנס מעל הטבע, והם חבקו בן זכר.

[מובא בחז"ל שאברהם ושרה ישניה' היו עקרים ועל פי דרך הטבע הם לא יכלו להוליד (נבמות ס"ד ע"א), אלא שה' עשה להם נס ושינה את מציאותם וריפא את בעייתם, ולעת זקנותם נולד להם יצחק אבינו].

הזמן חלף ודלף ויום אחד מגיעה שרה למסקנה שחברתו של ישמעאל אינה מתאימה לרוחניותו של יצחק - והיא מבקשת מאברהם בעלה שיגרש את ישמעאל מהבית, ואלוקים מודיע לאברהם שעליו לשמוע לקול שרה ולקיים את בקשתה.

עד כאן הכל נפלא. אלא שכאשר התורה כותבת את הסיפור הזה היא משחילה כאן עוד חמישה מילים, מילים לכאורה מיותרות - שאין בהם כל משמעות ותועלת רוחנית עבורנו לדורות, וכאן הבן עומד ותמהה והשאלה המתבקשת פורצת מתוך גרונו:

הרי יודעים אנו שהתנ"ך אינו ספר היסטוריה ואין בו מילה או אות מיותרת, עד כדי כך שלפעמים ממילה אחת הגמרא לומדת מספר הלכות [לדוגמה, תוספות בקידושין (מ"א ע"א בד"ה ושלח) לומד שלושה הלכות נכבדות בענייני גיטין, מהמילה ושלח].

אם כן מדוע כאן התורה לא מקמצת במילים והיא מדגישה לנו לדורות את הידיעה המרעיעה של 'וירע הדבר מאד בעיני אברהם' [לשלוח את ישמעאל מביתו]? מה זה אמור לעניין אותנו ולקדם אותנו בעבודת ה'? מה הם ההתורה מודיעה שהדבר היה רע 'מאוד' בעיני אברהם. ומה איכפת לנו כמה רע זה היה בעיניו, 'קצת' או 'מאוד'?

ברשות הקוראים החביבים נחמם יותר את הגזרה ונעלה לבמה שאלה נוספת הקשורה לעניין: מבוואר בחז"ל שאברהם אבינו התנסה בעשרה ניסיונות, והניסיון התשיעי היה 'לשלוח את ישמעאל מהבית' (פירושי המשניות לרמב"ם אבות ה' ג).

והשאלה נשאלת: בסדר, זה לא נעים לשלוח ילד מהבית. אבל מדוע עושים מזה עסק כל כך גדול והופכים את זה לניסיון קשה וטוענים שלגדול הדור אבינו אברהם היה קשה להתמודד עם המצב הזה? וכי הזוטרות הללו בכלל תפסו אצלו מקום? מה גם שאשתו הכריזה בפניו שישמעאל מסכן את רוחניותו של יצחק. אם כן מה בכלל המקום להסס בנושא הזה ועוד לקרוא לזה 'ניסיון גדול'?

העלון מוקדש לע"נ סעיד בן יצחק ת.נ.צ.ב.ה.

האושר שבנישואין

מתנה כהלכה - ב'

בבית מתנה, עיקר הנתינה אינו המתנה - אלא הלב שעומד מאחרי הנתינה! אם הנתינה נעשית ללא לב, אם מקבל המתנה לא חש 'רצוי ואהוב', מבחינתו הוא לא קיבלה כלום.

מסופר על יהודי אחד שבא לרב ותינה בפניו את כאבו על יחסיו הקרים עם אשתו, וביקש עצה לשלום ביתו.

הוא ציפה לסגולה סודית מאיזה ספר קדמון ועלום שגילה אותה הגולם מפראג או אישיות בכירה אחרת, אך להפתעתו הרב פתר אותו במשפט אחד, פשוט ועממי. **תקנה לה פרחים - והכל יסתדר.**

התאכזב האיש מהעצה העממית וחייך חיוך מריר ואמר: כבוד הרב, מתוך הכרות אישית עמה - זה לא יעבוד! היא לא רוצה עציץ ולא שום דבר, יש לה מטרה לריב איתי 'לשם שמים', ואני מחפש עצה על בסיס 'סגולה', ולדעתי רק כך צריך להילחם עם הבעיה.

אך הרב סרב להחליף את העצה שנתן מקודם, ואמר ליהודי הנבוך. אמר לו הרב, מה איכפת לך לנסות? אם זה לא יצליח - תחזור אלי שוב. לאחר שבוע שב האיש כשחיוך ניצחון נסוך על פניו - ואמר: ידעתי שאני מכיר היטב את הסחורה שלי, והתברר שצדקתי. הפרחים לא הועילו - ואף הזיקו.

שאלו הרב כיצד זה יתכן? אנא ספר לי בדיוק דברים כהווייתם בפרטי פרטים - כדי שאוכל נסות לאתר את סיבת התנהגותה, והאיש החל לספר:

ערב אחד עלתה בביתנו אש המריבה - וכדרכי בקודש ניסיתי לבלום אותה, אך לא נחלתי הצלחה בפרויקט, והייתי אובד עצות. לפתע נזכרתי בעצה שהרב נתן לי - בעצה של הפרחים, והחלטתי להשתמש בה.

בצעה שמפאת דוחק השעה לא היה בידי שהות ללכת לחנות ולקנות לה זר, וכדי לקצר את ההליכים פתחתי מיד את הארנק והשלכתי לעברה חמישה שקלים, ואמרתי לה: אשתי היקרה, למה לריב? הנה קחי מתנה חמש שקל - וקני לך פרחים.

וכיצד היא הגיבה? במקום להודות לי ולבקש את סליחתי, היא התרגזה עלי יותר.

אמר לו הרב: שוטה! וכי היא צריכה את החמש שקל שלך? האם חסר לה בחיים "זר פרחים"? **דע לך שכל רצונה באותו רגע היה לחוש אהבה וקירבה וחום והערכה ושתגלה כלפיה הבנה, והיא חפצה שתתן לה את ליבך - ולא מטבע מרכושך, ואת זה כלל לא נתת לה!**

התקשש היהודי ושאל: אם כן למה הרב יעץ לי לתת לה פרחים - אם לא זה מה שחסר לה?

השיב לו הרב: "הפרחים" אמורים להיות "המרא"ה של הלב. הם לא העיקר - אלא רק "תוספת". פשוט דרכם יותר קל להתבטאות ולהפגין את האהבה והחמימות והקירוב והערכה. אך אם באמת באותו זמן הלב ריק ולא משדרים כל תוכן של חמימות והערכה, לא די שהפרחים לא מועילים, אלא הם גם יכולים להזיק. כי זה נראה בעיני המקבל 'כתמיכה ושיקום' - ולא 'כסמל האהבה'.

משום כך, בשעת המריבה כאשר זרקת לה חמש שקל, פגעת בה! לא רק שלא הראית לה כל הערכה והעצה, אלא גם הפכת אותה לקבצנית. כעת בא נעשה עסק. גש לחנות ותקנה לה זר יפה, לא של קוצים אלא של שושנים... תיקח פתק קטן בצורה של לב ותכתוב שם משפט בן עשר מילים - לא צריך יותר, מומלץ שתצמיד לפתק סוכרייה או שקולד קטן, תיכנס לבית בזמן נינוח ותיתן לה אותו בהפתעה - עם הערכה פנימית וחיצונית, ואני מבטיח לך שזה יעבוד, מפני שהגישה הזו יכולה אפילו להחיות מתים, וכל שכן את הקשר שלך עם אשתך.

במידה והצעד הזה לא יעזור, תבוא אלי שוב. האיש תפס את הנקודה והפנים את הרעיון - וביצע אותו כפי שהרב אמר לו, ובעייתו נפתרה. פתאום התברר לו שלאשתו יש גם גוונים אחרים, לא רק שחור וקודר - אלא גם ורוד וזוהר, ומתברר שיש בה תכונות חיוביות לא פחות מהשליליות.

"המתנה", אפילו היקרה ביותר - כה אור לא נשנה.
אך כאשר עושים מתנה "עסק" נשמרים איתה אהבה והערכה
אפילו אם המתנה שווה "פרסות", יחוש המקבל "עולמות"
כי הוא קיבל את הרב הכי יקר, הוא קיבל את "הלב"!

מודעה רבה לאוריינות

מידי שבת לאחר התפילה בנץ מתקיים שיעור תורה בנושאי השקפה "והלכה למעשה"

עם הרה"ג יוסף גיצי שליט"א

קידושא רבה במקום, כיבוד קל מוגש למשתתפים

השיעור מתקיים ברחוב ר' יוחנן בן זכאי 54/7, אצל משפחת עיני

הציבור מוזמן להצטרף חורה ולהאריך

1) **פצצת תאורה** - הרדי"ק האיר והבהיר לנו כהוגן את עומק הניסיון שהיה לאברהם בשליחת ישמעאל מהבית. [נשרה ביקשה מאברהם לפעול ההפך מתכונותיו ומידותיו הרחמניות ולהתאכזר על בנו בכורו אהובו - ואברהם היה בטוח ששרה טועה באבחנה שלה על ישמעאל, והוא יכל להעמידה על מקומה ולמחות את בקשתה הלא ראויה [כפי שסבר באותו זמן]. אך למרות זאת הוא נצר לשונו ובלם וחתם את פיו, למען שלום ביתו.

2) **פצצת אטום** - אפילו האדם הכי קדוש שנשוי מאה שנה עם אשתו - גם עליו מוטל לעמוד כל הזמן ולהקריב למען שלום ביתו, ואפילו אם נראה לו שהצדק עימו - עליו לשמור על אפוק ולו להיכנס לוויכוח וניגון, מפני שכל וויכוח עם האישה ואפילו העדין ביותר, יוצר איוז מחיפה וריחוק בין בני הזוג.

ג. אין זה סותר שאברהם לא נכנע לבקשת אשתו ולא שלח את ישמעאל עד שה' לא הורה לו זאת, מפני שלדעתו בקשתה של שרה לא מוצדקת. אלא שמצד שני אברהם המשיך לכבד ולהוקיר את שרה והוא לא נכנס עימה לוויכוח - ואפילו לא כחוט השערה, למען איכות שלום ביתו. במילים אחרות **הוא דחה את בקשת שרה** ונהג כמו שהבין שצריך לעשות והוא לא שלח את ישמעאל מהבית עד שהבורא ציוה עליו אחרת, **אך בו זמנית הוא גם כיבד וייקר את שרה** ובלם ונצר לשונו ולא נכנס עימה לוויכוח, למען איכות שלום ביתו.

ואת ההתנהגות העדינה הזו וההנהגה הרגישה הזו רוצה התורה שנפנים ונבין, ומשום כך היא האריכה בלשונה וכתבה את חמשת המילים **וַיַּרְעֵב הַדָּבָר מֵאֵד בְּעֵינֵי אַבְרָהָם**, כדי לחזקים אותנו בכל המהלך הזה.

לאחר שהבנו כהוגן את העניין נמריא עוד קצת, ונוסיף פרט מעניין במרחקת הזו:

הרדי"ק לימד אותנו מקודם שאברהם בלם ונצר את פיו למען שלום ביתו, למרות שהוא אחז שהצדק עימו. **ולאן הוביל אותו המהלך הזה? מה התפתח בגין כך?** הוא זכה למתנת רם ונשגב והשכינה הקדושה נגלתה אליו, והמסר כאן חד וברור כראש הפרור: יהודי יקר! בזמן ההבלה ובלית הפה - נראה לכאורה שהינך מפסיד את המערכה, ובעצם אתה מוכנפץ ומתקפל בפני זולתך. אך דע לך שהאמת אינה כך! מפני שבאזנך, רגעים הינך נמצא בניסיון קשה כמו שהיה לאברהם אבינו, ואם תבלום ותבלוג ולא תיכנס לוויכוח - תזכה לקרבת ה' ולקידום רוחני עצום ולעליית מדרגה שאין כמוה. היש עסקה יותר מושלמת מזו? האם זה נקרא להפסיד את המערכה?

אמתי, את המערכה הגשמית הזוטרת והשטותית, יתכן והפסדת. אך את המערכה הרוחנית שהמחיר שלה הוא נצח, אותה כבשת ובה ניצחת. היש ניצחון גדול מזה? וכי אם היית פותח את חרצובות לשונך ויורה על חברך ארטיטוריה כבדה של חמימית מילולית הידינו מעמיד אותו על מקומו, האם זה היה מניב לך פירות יותר מוצלחות? ועבור ידידות חובבי הפרפראות וההפתעות, צייני שההשקפה הקדושה הזו מעוגנת גם בתורת הגימטריה:

גימטריה 2091	זוהי דרך ישרה ביותר, ומכך רק מרוויחים	הבלגה וותנתות למען שלום בית	גימטריה 2091
גימטריה 2091	זה מוביל את האדם לניצחון אמיתי ומושלם, גם בעולם הזה וגם בעולם הבא		

האמת היא שאת הנקודה הזו של השקפה באיכות הקשר של בני הזוג והקפדה על ייעול נושא השלום בית התורה מציינת בפנינו כבר בתחילת הפרשה שלנו - כאשר היא מספרת לנו על שלושת המלאכים שהתארחו אצל אברהם ושאלו אותו 'איזה שְׂרָה אֲשֶׁנָּךְ' (בראשית י"ח ט), והגמרא מגלה לנו שהמטרה של המלאכים במילים הללו הייתה אחת, **לחבב את שרה על בעלה. רק בשביל זה נכתב כל הפסוק הזה** (בימי פ"ז ע"יא). לא יאומן! התורה מייטרת פסוק זה וחורטת אותו בספר התורה לצנח נצחים, כדי להחכים אותנו שגם אצל גדולי עולם ואפילו בגיל מופלג של 99, עדיין הקשר של בני הזוג נמצא על כף המאזניים ושייך בו המציאות של יחבבה על בעלה - או ההיפך חלילה, והתורה רוצה שנפנים את הנקודה הזו וניתן על כך את הדעת.

שורה תחתונה: נושא השלום בית תופס בתורה מקום גדול, ומתברר שיעולו והשבחתו שייכים בכל גיל ובכל אדם. כמו כן מתברר שכל הערה וחוסר הבלגה עלולים לעלות לאדם באיכות שלום ביתו - אם מעט ואם הרבה, וחובה קדושה להיזהר מכך. הבעיה היא שיער הרע לא מוכן שהאדם יחשוב ברצינות על הנושא הזה, יצר הרע לוחש באוזנינו כל הזמן שנושא שלום בית וחיווקו שייך רק לאנשים רדודים ומעלייתים, אך בני תורה ומבוקים העמלים בתורה ומנצלים כל רגע - אנשים אלו בעלי הנושא הזה, ובשבילם זה כל תשחית ולא לרמה שלהם להתרכז בזוטות אלו, וזה סתם ביטול תורה. היום מתברר שמי שחושב כך הוא מסכן ורדוד ודעתו רחוקה מהאמת הצרופה, ושוב נחזור על הדברים שראינו כעת - כדי לחזק את חקיקתם במוחנו:

מתברר שאפילו אצל אברהם אבינו בגיל 99 יש צורך לעשות עסק מנושא השלום בית ולחשוש שאיכותו לא תיפגע, והתורה טורחת שנדע שיש נושא שנקרא לחבבה על בעלה - שפירושו **שיש עניין תמידי ליעיל עוד ועוד את השלום בית' גם אם הוא מוצלח!** יהי יקר, הידעת?

בית האדם הוא בבחינת בית מקדש, מהמסד ועד הטפחות. שולחנו כנגד שולחן לחם הפנים, המנורה בביתו כנגד המנורה הטהורה שבבית המקדש, חדר השינה כנגד קודש הקודשים ובני הזוג הם כנגד הכרובים שבקודש הקודשים, וכעת הגענו לנקודה הרגישה: על הכרובים שבקודש הקודשים מצאנו בחז"ל שתי ידיעות חשובות: 1) השכינה הייתה מדברת מלשון הכרובים (במדבר ז' פ"ט). 2) פני הכרובים סימנו את רמת הקשר של הבורא עם עם ישראל, וכאשר פניהם לא היו איש אחיו - זה היה סימן על חרון אף ה' וצמצום השפע בעולם (בי"ב צ"ט ע"יא).

1) הנקודות הללו, שייכים גם בכרובים שבבית המקדש הפרטי של האדם. איש ואישה זכו - שכינה ביניהם (סוטה י"ז ע"יא) [זה מקביל לשכינה שהייתה בוקעת 'מבין הכרובים']. 2) ככל שפני הכרובים יותר איש אל אחיו, ככל שהקשר בבית יותר מושלם וללא מחיצות, כך זה מעיד על השכינה השורה ביניהם ועל השפע המועבר אליהם. אך אם באיכות הקשר יש פגם ופני הזוג פניהם לא בדיוק אלו אל אחיו, אזי יש לכך השפעה גדולה גם על השכינה השורה ביניהם.

האמת היא שבספרים הקדושים מבואר שבני הזוג מכוונים כנגד הקדוש ברוך הוא והשכינה - ועל ידי פעולותם מתעוררים בשמים פעולות רמות ושגבות שתלויים בהם עולם ומלואו (ענין שלי"ה שער האותיות אות קו"ף - קדושת היוגו, אות שצ"ט ו' ואכמ"ל).

משום כך יש להקפיד מאוד על איכות הקשר של בני הזוג והוספה המיידית בחיזוק הקשר - ולהימנע מכל מעידה בנושא, שהרי לא מדובר בזוטות כמו שנדמה לנו אלא בהפעלת כל העולמות העליונים, וכבר ציינו מקודם שלא לכולם יש את הזכות להבין זאת. אך אשרי מי שכן מבין את ההשקפה הזו ועושה ממנה עסק ולא רסק, אין ספק שיהא מעיד על איכות מידותיו וקדושת נשמתו, ועל כך שפראתו קדומת לחכמתו. ומי מושלם בנושא הזה? **וגם מי שמושלם, האם אין מקום לשיפור ויעול נוסף?**

נערך ע"י הר"ר **אברהם א"ל הי"ו**